

2018. január 25.
Nyíregyháza
Ökumenikus imahét 5. nap

**„Amikor közel jött, megkérdezte tőle: ⁴¹„Mit kívánsz, mit tegyek veled?” Ő így szólt: „Uram, hogy lás-
sak.” ⁴²Jézus ezt mondta neki: „Láss! A hited megtar-
tott.” Lk 18,40b-42**

Szeretett Gyülekezet!

Az elmúlt napokban többen utaltak már rá, s többször előtérbe került, hogy a Krisztusban hívők egysége mennyire fontos. Nem csupán ezen a héten, hanem az év bármely időszakában. Nem árulunk zsákbamacskát azzal sem, hogy hitünket különbözőképpen éljük meg, más és más hangsúlyok vannak felekezeteink között, de egy dologban egyik felekezet, katolikus és protestáns egyház sem alkudhat meg, nem köthet kompromisszumot, hogy Jézus Krisztus hitünk alapja, aki azért jött ebbe a múlandó világ-

ba, azért öltött emberi testet, hogy bűneinknek minden büntetését, minden következményét magára vállalja. Halt meg az Igaz a nem igazakért, hogy a bűn hatalmától, a pokol, a kárhozat állapotából – mely bűneinknek következménye – kiszabadítson, ahogy olvassuk a Zsidókhöz írott levélben, mely nagyon jól összefoglalja az ember helyzetét, állapotát és Jézus Krisztus megváltói művét: **„halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az Ördögöt; ¹⁵és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”** Zsid 2,14-15. Talán több minden – lényegtelen és kevésbé hangsúlyos kérdés – elválaszt bennünket, de az összeköt bennünket, hogy mindannyian a bűn és a halál hatalma alatt jövünk erre a világra, mindannyiunk lelki szemén a bűnt tekintve egy lepel van, az Ördög elhomályosította a lelki látásunkat, vakok vagyunk, de Jézus Krisztusnak van hatalma arra, hogy ezt a leplet lerántsa lelki szemeinkről, a bűnt bűnnek lássuk és Jézus Krisztus

megszabadítson a bűn hatalmától, a bűn következményeinek félelmeitől és egy egészen új életet adjon. Ez az egyik legfontosabb, ami össze kell, hogy kössön bennünket, s ebben a kérdésben nem köthetünk kompromisszumot. Ezt valljuk Isten szava által felekezettől függetlenül, és Jézus Krisztus azzal bízott meg bennünket, lelkipásztorokat és papokat, hogy hirdessük, Jézus Krisztus a Szabadító. Embereket ne eltávolítsunk Jézustól, hanem Hozzá vezessünk. Ne eltakarjuk Jézust előlük, hanem megmutassuk. Ne elhallgattassunk kereső, kérő, zörgető, vágyakozó embereket, hanem beszéljünk, prédikáljunk, hirdessük, hogy Ő ad új életet és örök életet! Ma erről szeretnék szólni nektek, hiszen az evangéliumban elhangzott történet is erre mutat rá. Tekintsünk ki a történetből, s nézzük meg, mi előzte meg ezt az eseményt. Jézus Jeruzsálem felé vette az irányt tanítványaival együtt, s arról beszélt, hogy „³²A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, ³³és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon

feltámad.” Lk 18,32-33a. Ezzel arra akart utalni, hogy nem a véletlen műve mindaz, ami Vele történik. A forgatókönyvet nem az élet írja és ő a „főhős”, sodródik az eseményekkel, hanem Ő ura a helyzetnek és minden pillanatát ismeri a rá váró dolgoknak. Minden Vele történő eseménynek üzenete és értelme van. Ezt még nem értik tanítványai, a körülötte levők, majd később értik meg azokat az összefüggéseket, amelyekről Jézus beszél. Mindenesetre előrevetíti, hogy nem a véletlen műve, hanem mindennek oka van. Ezzel a gondolattal és hírral mennek Jerikó városa felé, amikor már nem csupán Jézus és a tanítványi kör megy, hanem megy az ünnepre készülő sokaság is, akik a pászka ünnepére készültek. Kik szívből, kik színből, de mentek és készültek az ünnepre és oda csapódtak Jézushoz. Vannak, akik legyeskednek Jézus körül, vannak, akik hízelegnek neki, vannak, akik hasznót akarnak húzni Jézusból, vannak, akiket érdek fűz Jézushoz, vannak, akiket sodor a „vallási” ár, s vannak, akik Jézust szeretnék követ-

ni, akik egyik akarnak lenni Jézussal. Sokféle ember van Jézus körül a sokaságban. Ma is van egy nagy sokaság Jézus körül, de nagyon kevesen vannak, akik az életüket akarják letenni Jézus lába elé. Ma Magyarországon sokszor hallja az ember, hogy vannak megélhetési politikusok, én hadd beszéljek inkább arról, vannak nagyon sokan, akik megélhetési keresztyének, és ugyan így vannak megélhetési lelkipásztorok, papok, akiknek az élete nem Jézus Krisztusról szól, hanem különböző üzletelésekről, mutyizásokról. Sokan akarnak seftelni Istennel, alkudozni, kompromisszumokat kötni, mert nekik többet ér minden haszon, ami Jézussal jár és nekik nem maga Jézus Krisztus kell. Hadd hozzak egy bibliai történetet példaként erre: „¹⁸Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézzelével adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik,¹⁹és így szólt: „Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy aki-re ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket.” ²⁰Péter azonban ezt mondta neki: „Vesszen el a pénzed veled

együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát! ²¹Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt.” ApCsel 8,18-21. Micsoda érdek és hasznot mindenáron húzni akaró ember. És mennyi ilyen van ma is, akiknek nemhogy a szándékuk, de még a szívük sem egyenes. Az ilyenektől mentsen meg bennünket, gyülekezeteinket az Úr! Ott van ez a Jézussal vonuló sokaság, tömeg, s a nép hangjára, zajára felfigyel valaki. Máté és Márk evangéliuma más és más aspektusból mutatja be a történetet, de egyedül Lukácsnál olvashatunk arról, hogy a vak ember, akinek Bartimeus a neve: „**kérdezősködött, hogy mi ez.**” Felfigyelt, érdeklődött, felragyogott számára egy reménysugár, hogy talán most vége lesz ennek az áldatlan állapotnak, vakságnak, koldulásnak, gyötrődő életnek. Ez az ember az utolsó szalmaszálba is meg akar kapaszkodni, mert meg akar gyógyulni minden szempontból. Ott van egy gyógyulásra vágyó ember és vállalva minden

megalázottságot, kiabál, ordít, hogy felfigyeljen végre valaki rá. Sok ilyen ember volt Jerikó, vagy éppen Jeruzsálem utcáin és lehet, hogy már immunisak voltak az emberek rájuk. Azonban ez az ember valami mást mond, miután megtudta, hogy Jézus megy arra. „**Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!**” (37. v). A „Dávid Fia” kifejezésben a Messiás iránti reménysége tör fel a szívéből. Kiáltásában ott van a kétségbeesés és a reménység egyben. Mint aki már mindent megpróbált és Jézustól várja a segítséget. Mennyire összecseng a felolvasott Zsoltár szavaival, amit a 18. versben olvastak az imént: „**Közel van az ÚR mindenkéhez, aki hívja, mindenkéhez, aki igazán hívja.**” Zsolt 145,18. És ezt a segélykiáltást próbálják elhallgattatni. Van egy ember, aki utolsó szalmaszálként kapaszkodna, kérne, keresne, zörgetne, vágyakozna, s próbálják elhallgattatni. Belé akarják fojtani a keresés, zörgetést. Azonban ennek az embernek olyan nagy a vágya a gyógyulás iránt, hogy nem engedi magát elhallgattatni, sőt

még hangosabban könyörög. Tudjátok hány ilyen megoldást kereső, segítséget kérő van az utcákon?! És én most nem általánosan, szociális szempontból beszélek. Hanem olyanokról, akik a bűn tengerében élnek, válságban van az életük, a házasságuk, a családjuk, összecsaptak fejük felett a hullámok és nem találnak kiutat. Nem találnak megoldást az életükre, a félelmeikre, a bűneikre és az egész tengő-lengő életük egy nagy segélykiáltás. Az emberek alkohol, pornó, kapcsolat függőségük, az abortuszaik mind-mind segélykiáltás. És nem vesszük észre, nem fáj, hogy mellettünk, a gyülekezeteink mellett emberek vesznek el. Halnak meg Isten nélkül, kerülnek pokolra. És nem félnek a pokoltól, a kárhozattól, a bűn következményeitől, mert közülünk is sokan azzal nyugtatják magukat, hogy nincs is pokol, meg Jézus annyira szeret mindenkit, hogy úgy is üdvözül. Rettenetes ezt hallgatni és áttolják a felelősséget ahelyett, hogy fájna a másoknak az elveszettsége. Ahogy Pál apostol írja. „**Igazat mondok Krisztusban, nem ha-**

zudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által,² hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet.³ Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett.”

Róm 9,1-3. Pál szíve megszakad, hogy zsidó testvérei nem ismerik fel Krisztust. Drága Testvérem! Te, aki itt ülsz ezen a mai estén! Megszakad a szíved másokért, akik nem ismerik Jézus Krisztust? Akik nélküle élnek? Szeretnéd őket Jézus Krisztushoz vezetni? Megtöltjük ezt a gyönyörű szép templomot, estérő-estére együtt vagyunk, de vajon érezzük a felelősséget, hogy mennyi segílyt kiáltó ember él itt Nyíregyházán? Fáj nekünk felekezettől függetlenül, hogy mennyi az elveszett körülöttünk, családjainkban, munkahelyeinket? Meghalljuk még egyáltalán ezeket a segílykiáltásokat? Oda tudjuk vezetni Jézushoz ezeket az embereket, akik Krisztus nélkül élnek az életünkkel, a bizonyágtételünkkel, a szavainkkal? Vagy kíméljük az éle-

tünket! Pál olyan meghatóan ír erről a Krisztushoz vezetésről: „²⁰Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként.²¹Bizonyágot tettem zsidóknak is meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről.²²És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe. Hogy mi ér ott engem, nem tudom,²³ csak azt, hogy a Szentlélek városról városra bizonyágot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám.²⁴De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyágot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” ApCsel 20,20-24

A Jelenések könyvében arról ír János „¹¹Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.” Jel 12,11. Az egyházak, a gyülekezetek, a lelkipásztorok, a hívők felada-

ta az, hogy akkor is hirdetni kell a Jézusról szóló evangéliumot, amikor el akarnak hallgattatni. Az egyházak, a lelkészek, papok, gyülekezeti tagok bűne, amikor sikerül elhallgattatni őket és már nem a Krisztushoz vezetés a legfontosabb feladat és küldetés. Nem az életrendezésre hívás, nem a megtérés, nem a bűnbánat, nem az újjászületés. Egyházaink állványozó egyházak lettek, kívülről szépülnek, de mintha már immunisak lennének ezekre a segélykiáltásokra. Pedig a legfontosabb feladatunk, hogy a sokaságban, a tomboló világban meghalljuk azokat a kereső, kérő, zörgető, vágyakozó kiáltásokat, és megtérésre, bűnbánatra hívjunk embereket. A Sátán, a világ elterelte a figyelmünket a legfontosabbról. Spurgeon egyszer azt mondta: „Az egyháznak azért van olyan kicsi hatása a világra, mert a világnak olyan nagy hatása van az egyházra.” Nekünk az életünkkel, a szavainkkal hatással kell lennünk a világra. Ne kíméljük az életünket, imádkozó, elveszette-

kért könyörgő gyülekezetek lehessünk, akiknek a vágyuk az ébredés, emberek gyógyulása.

Engedjétek meg, hogy egy történetet meséljek el nektek, ezzel is erősítve, hogy mi a feladatunk.

Spencer Ede és Vilmos története

„Egy egyetemi városban, Evianban történt. Az ottani egyetem hallgatója volt két testvér, Spencer Ede és Vilmos. Az egyetem legjobb úszója Ede volt. Egy hűvös őszi reggelen vészír futott végig a városon, hogy egy nagy hajó az öbölben süllyedőben van. Mindenki a tengerpartra rohant. Látták, hogyan küszködnek életükért az emberek, s hogyan merülnek alá a rémült sikoltással a tenger hullámaiba. Spencer Ede gyorsan ledobta fölösleges ruháját, kötelet erősített a testére, végét társaihoz dobta, és már is úszott a hajóroncs felé. Megragadott egy fuldoklót, és kivitte a partra. Tízszor úszott így ki egymás után. De többre nem

volt ereje. Alig volt képes lábra állni a parton, társai dörzsölték meggémberedett tagjait a tűznél.

De amikor a tenger felé fordult, és látta, hogy a távolban férfiak és asszonyok kétségbeesetten küzdenek a vízben, a barátai nem tudták visszatartani újabb vállalkozástól. Nem tudom nézni, hogy mások elvesznek – mondta. Beugrott a vízbe, harcolt a hullámokkal, megragadott egy süllyedő asszonyt, és a partra úszott vele. Ötször tette meg ismét ugyanezt. Tizenötöt mentett meg. Mikor társai utoljára felhúzták a partra, már látszott, hogy a halál rávetette kezét. Gondosan lefektették a tűz mellé. Egy idő múlva magához tért, felült, a szeme újra a tengert kereste, ahol azt látta, hogy a hullámok hátán egy férfi igyekszik egy asszonyt egy gerendára emelni. „Fiúk, valaki a feleségét vagy az édesanyját szeretné megmenteni, de egyedül erre nem képes, segítenem kell.” Most se tudták visszatartani. Újra a hullámokba vetette magát. Nem tudta végignézni, hogyan ful-

ladnak meg. Fáradtan jutott el a gerendához, de mind a kettőt a partra vonszolta.

Szerető kezek vitték a szobájába és fektették ágyba. Testvére örködött mellette. Kábult álmából felriadt a beteg: „Vili, tényleg megtettem minden tőlem telhetőt?” – kérdezte. „Ede, hiszen tizenhetet mentettél meg!” „Tudom, Vili, de félek, hogy még sem tettem meg mindent.” Spencer Ede ismét álomba hullott. Láza egyre feljebb szökött. Képzeteiben asszonyokat és férfiakat látott fuldokolni és alásülyyedni. Vili ott ült az ágyánál, fogta a kezét, hűsítette a homlokát és próbálta megnyugtatni: „Ede, tizenhetet megmentettél egy nap.” Elhalóan jött a szó a beteg utolsó magához térése pillanatában: „Tudom, Vili, tudom. De csak még egyet tudnék megmenteni.” Így harcolt valaki a rövid földi élet megmentésére.”

Nem kell-e nekünk, lelkipásztoroknak, gyülekezeti tagoknak felekezettől függetlenül még jobban a szívünkre

vennünk a lelkek örök életre való megmentését? Hogy itt Nyíregyházán is minél többeknek új élete és örök élete legyen. Megtenni mindent, hogy még az életünk se legyen drága azért, hogy odaszeressünk embereket Jézus Krisztushoz, mert szeretnénk, ha ők is ott lennének, amit Jézus ígért a János 14-ben: „**Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?**” Jn 14,2

A sokaságból így próbálták ezt a vak embert lecsendesíteni, de nem tudták. Annál hangosabban kiáltott és Jézus meghallotta, mert azt olvassuk az Igében: „**Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.**” Zsolt 91,15 és „**aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.**” Róm 10,13.

Jézus odahívatta magához és megkérdezte tőle: „**Mit kívánsz, mit tegyek veled?**” Ő így szólt: „**Uram, hogy lássak.**” (41. v.). Jézus vele mondatja ki, nem automatikusan cselekszik, nem ráerőlteti magát másokra, de

kérésre, segítségül hívásra megteszi. Akarj változást az életedbe! Jézus vár az akarati döntésünkre, s ehhez te is kellesz! Ez az ember látni akart, de nem csupán fizikai látásra vágyott és ezt Jézus tudta nagyon jól, ezért tette hozzá: „**Láss! A hited megtartott.**” (42. v.). Jézus itt a *σέσωκέν - σώζω* kifejezést használja, amit azt jelenti „*megment, megszabadít, megtart, életben tart, üdvözít*”. Nem a fizikai látás üdvözít, hanem egyedül a Krisztusba vetett hit biztosít örök életet! Jézus csodatételeiben soha nem a fizikai gyógyulás kap hangsúlyt, hanem a belé vetett hit, bizalom, tudniillik Jézus elsősorban nem gyógyítóként jött, hanem Szabadítóként. Ezért olvassa fel messiási „programját” Ézsaiás könyvéből: „**Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a fogságnak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.**” Ézs 61,1.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

Ennek a meggyógyított és megszabadított embernek pedig hatalmas hála lett a szívében, ami a Jézus követésében és az Isten dicsőítésében mutatkozott meg. Nem hasznót akart húzni Jézusból, hanem szíve tele lett hálával és életét Jézusnak szentelte.

Ilyen megszabadítottak, hálás szívűek és Krisztust követők legyenek minél többen gyülekezeteinkben és ilyen hálatelt szívvel vezessünk Jézus Krisztushoz embereket, mert ez az, ami összeköt bennünket és a Krisztusban hívők egysége ebben mutatkozzon meg, hogy meghalljuk a segélykiáltókat és Jézusról tanúskodunk, akinek azért jött, hogy **„halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az Ördögöt; ¹⁵és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”** Zsid 2,14-15.

Ámen!